

Forhold. Det ser desuden ud til, naar man gennemgaar Sagens Akter, at det nye Pakhus og ligeledes Ishuset ere byggede noget større, end Forudsætningen var, og den Difference, som Ansøgerne søge om at faa udbetalt, kan da være kommen derigenem, at man har bygget noget dyrere end forudsat. Men imidlertid kan det være, at der er nogen Grund til at imødekomme Andragerne, ud fra den Betragtning, som Ordføreren var inde paa — hvis den er rigtig —, at de gamle Bygninger vare saa stærkt beskadigede den Gang, de bleve vurderede, at det maaske kunde have influeret noget paa Vurderingsresultatet. Da derfor Andragendet foreslaas henvist til Ministerens Undersøgelse, skal jeg gerne foretage en ny Undersøgelse af Sagen.

Det ærede Medlem fra Hurup (Kierkegaard) omtalte Andragende Nr. 30 om Forlængelse af Høfde Nr. 90 og sagde, at der ikke var Tvivl om, at Forlængelsen vilde være til overordentlig stor Fordel for Fiskerne paa den paagældende Plads. Det er der selvfølgelig ikke Tvivl om, det vil den ganske sikkert være. De 60 Fiskere fra Agger vilde utvivlsomt have betydelig Fordel af en Forlængelse af Høfden, og det vil sandsynligvis endnu mange flere Fiskere have, som ikke have medunderskrevet Andragendet. Men det, som det her drejer sig om, er jo den finansielle Side af Sagen. Det ærede Medlem oplyste, at der her er Tale om en Bekostning paa 300,000 Kr. Han udtalte ganske vist, at der var en Mulighed for, at det ikke blev slet saa meget, idet han mente, at Vandbygningsvæsenet nok havde holdt sig paa den sikre Side med Hensyn til den kalkulerede Sum, og det vil jeg selvfølgelig ogsaa haabe, skønt det ganske vist ofte viser sig, at selv om de, der beregne et saadant Foretagende, have ment at være paa den sikre Side, der alligevel fremkommet en Overskridelse. Det skal jeg imidlertid ikke opholde mig ved, men kun holde mig til, at der her er Tale om en meget betydelig Sum, en Sum af 300,000 Kr., som i alt Fald for Tiden neppe vil kunne ventes bevilget, saa meget mere, som Spørgsmaalet om yderligere Anlæg af Høfder og Fiskerihavne maa tages op til en samlet Overvejelse, inden man gaar til at realisere den Slags Spørgsmaal i Enkeltheder, navnlig hvor Talen er om saa store Bekostninger som i det foreliggende Tilfælde. Der foreligger en Mængde Andragender fra det ene og det andet Sted om Høfder og om Havne, og det vil være absolut nødvendigt, at disse Spørgsmaal komme til en samlet Over-

vejelse, saa snart det Tidspunkt — forhaabentlig inden alt for lang Tid — foreligger, da vore Finanser ere i Stand til at bære Udgifterne til saadanne Anlæg i den Udstrækning, som Rigsdagen til den Tid maatte bestemme. Indtil da maa dette og flere andre lignende Spørgsmaal hvile. Jeg er derfor, hvad dette Andragende angaar, meget tilfreds med, at Udvalget ikke har gjort Indstilling.

Ordføreren (Laurson): Jeg skal indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger, idet jeg kan henholde mig til det af den højtærede Minister fremførte.

Det følger af sig selv, at det ærede Medlem fra Odense (Marott) ikke har helt Ret i, at der er ganske særlige Forhold ved Dannebrogsgade. Det kan godt være, at der er særlige Forhold derved, at Gaden er skaaren af, men de særlige Forhold ere dog ikke mere ejendommelige, end at lignende Erstatningsspørgsmaal i mangfoldige Tilfælde kunne komme frem. Jeg tror ikke, det er muligt for Staten at indlade sig paa disse Erstatningsspørgsmaal, saa længe som vi have de Skatteforhold, som vi nu have, og jeg tror heller ikke, at disse Spørgsmaal lade sig ordne ad Andragendevejen. De maa ordnes ad en helt anden Vej.

Angaaende Andragende Nr. 10 vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger endnu. Det er selvfølgelig rigtigt, som den højtærede Minister bemærkede, at de to Haandværksmestre ikke have noget egentligt virkelig juridisk Krav paa Staten. Men mig forekommer det alligevel, at de maa staa til Troende i dette, at de ikke ere gaaede ind i den fallerede Hovedentreprenørs Affærer, og den eneste Mulighed, jeg kunde tænke mig for, at de virkelig vilde have gjort det, var, om de kunde have tænkt sig ad den Vej at redde, hvad de havde til gode. Noget i den Retning kunne de maaske ogsaa godt have tænkt. Men Sandsynligheden taler alligevel for, at de maa have handlet i god Tro, og naar det er Tilfældet, synes jeg, at der ogsaa er nogen Rimelighed og Billighed for, at de faa noget for det Arbejde, de have gjort. Men deri er jo ogsaa den højtærede Minister enig med Udvalget.

Overfor det ærede Medlem fra Hurup (Kierkegaard) vil jeg gerne sige, at Høfdespørgsmaalet ganske sikkert ikke kan ordnes ved et Andragende. Spørgsmaalet om Høfder paa Jyllands Vestkyst har vist saa tidt sysselsat Rigsdagen og beredt denne saa mange finansielle Overraskelser, at det